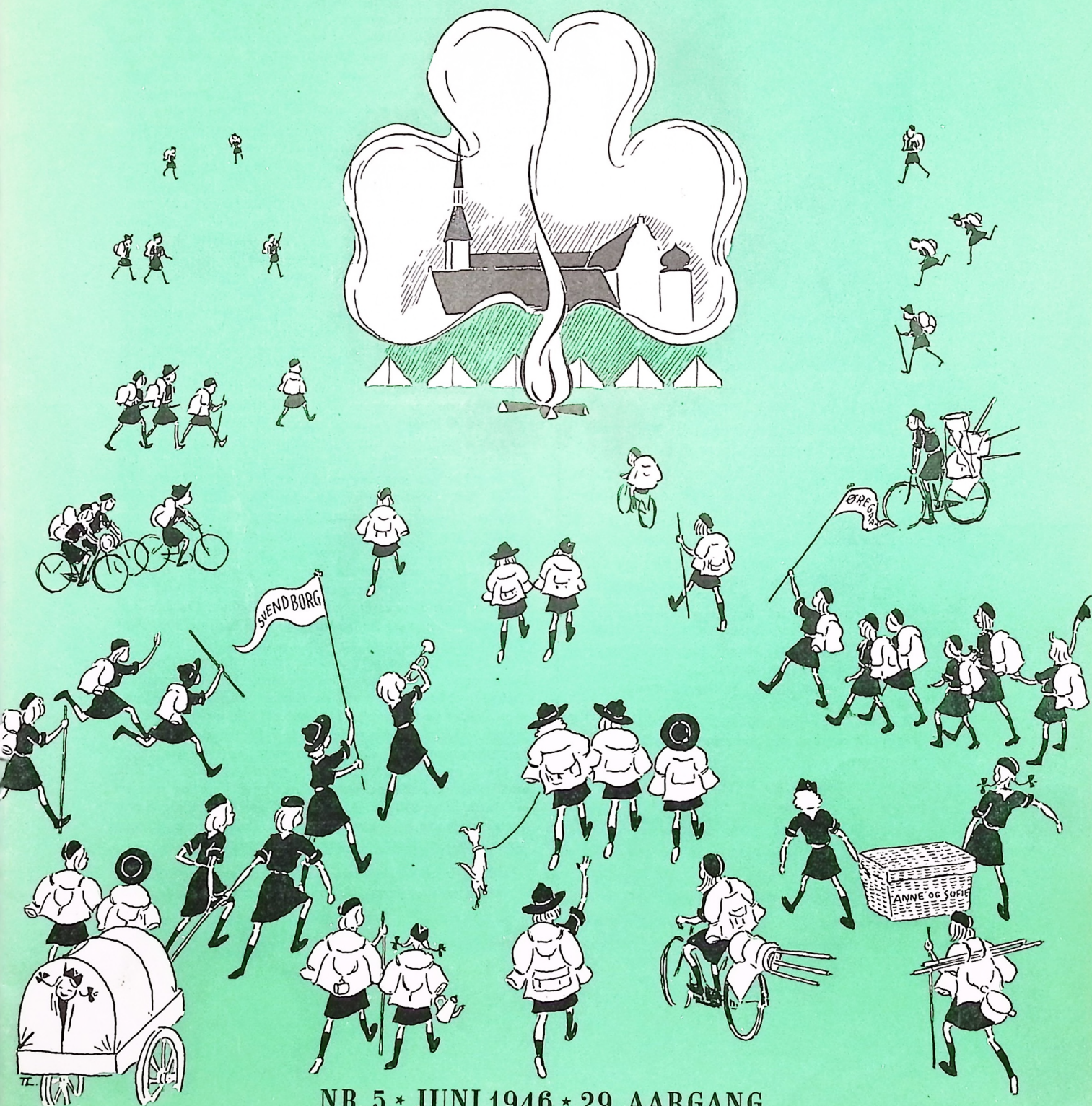

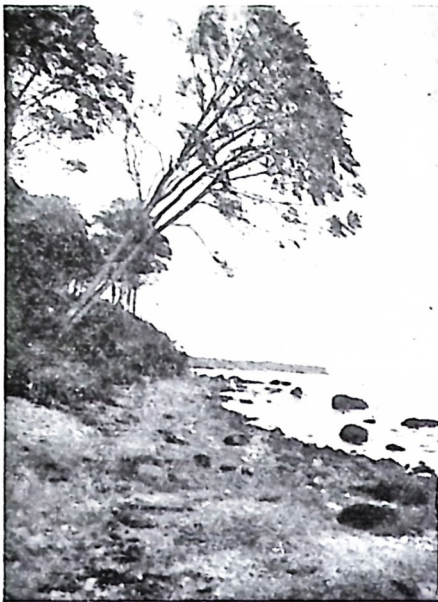
PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 5 * JUNI 1946 * 29. AARGANG

MAANEDENS VERS

*Nu lister sig Vinden for Skolens Dør
med Bud og med Hilsen fra Bogen,
at nu blaaner Søen om Danmarks Øer,
og vidt over Skov galer Gøgen;
saa solglad bærer Vinden frem sit Bud:
Kom ud, I Slidere! Kom ud! Kom ud!*

*Og blev I, mens Skolen stod hvid af Sne,
af Sliddet lidt blege og trætte,
kom ud, skal I høre Skouskaden le,
og se, hvor en Byge kan rette!
Og lærte mangt I ved jert Skolebord,
der vokser Kundskab der, hvor Skræppen gror.*

*Det Liv, der myldrer blandt Markens Straa,
saa stille om Lykken fortæller,
der gror blot et fattigt Solstrejf kan naa
til Bunds for de skyggende Nælder;
drag ud — og fandt iblandt I Vintren slem,
drag ud og sank jer Somrens Lykke hjem.*

Stuckenbergs.

Kære Spejdere!

Kammeratskaber og Venskaber staar altid deres Prove i de travle Dage. Ja, det vil sige, det skal være, naar Travlheden er saa stor, at det synes klart for alle, at det bliver rent ud umuligt at naa det, der skal naaes. Det er saadan som man har det, de sidste Dage f. Eks. inden en stor Lejr, hvor man skal ordne Troppens Ting, huske alt det, Divisionen har paalagt een, og alt det, Korpsen har skrevet om, og samtidig skal man ordne sit eget, og endelig er man maaske paa Turneringshold og skal lige naa at træne det ene, det andet og alverden. Ja, og saa er det man skal se, om der er noget ved Kammeratskabet, ikke bare, om man hører til dem, der alligevel altid kan naa at tage et ekstra lille Arbejde paa sig, og om man hører til dem, der kan arbejde, selv om de er trætte og dødsens søvnige, men først og fremmest om man er et Menneske, der har Humør til at klare Sliddet.

Vi ved alle, hvor meget lettere alting bliver, naar man kan bevare et godt Smil gennem Strabadserne, og naar man kan sige en Vittighed, den være sig aldrig saa brugt eller daarlig, lige naar det kniber. Alt for mange af os er slemme til at blive lidt arrige og vridsende, naar vi skal skynde os, og ikke synes, vi selv eller andre er rappe nok i Vendingen. Jeg er lige ved at tro, at de ældste af os er de værste; vi bliver kritiske og lidt haarde i Munden, vi smækker med Dørene og ærgrer os tidsspildende over, at vi nu ikke fik Besked om ditten, fik Hjælp til datten, alt det, der skal naaes, bliver til smaa uløselige Haardknuder i Stedet for til sjove Forhindringer. Der var en Gang en klog, gammel Mand, der sagde til mig, at man skal passe nederdrægtigt meget paa det første lille uoverlagte arrige Ord i Ægteskaber og Venskaber. Og et langt Liv har lært mig, at det er rigtigt. Det første lille arrige Ord, den første Vrissen, den første udtalte haarde Kritik — fører næsten uundgaaeligt det næste med sig.

Tænk paa det nu, hvor I egentlig er godt trætte oven paa Eksamenssliddet, og hvor der er mange, de tilsyneladende altfor mange smaa Ting, der skal naaes til sidst. Smil, naar de andre trænger til det, og nyn en god Melodi med Fart i, naar Du selv har det Behov. Ordene har Du nok glemmt, men der er altid god Udløsning i en sjov Melodi.

Vi er saa slemme, vi Spejdere, til at tale store Ord om Sammenhold og verdensomspændende Kammeratskab. Men der er ikke noget ved en Kæde, hvor ikke alle Ledene holder godt sammen i gensidig Tillid og prøvet Fællesskab. Hjælp nu hinanden godt i Slutrunden, tro paa hinandens gode Vilje og gør lidt mere, end der forlanges af Jer — og gør det med det lille gode Smil, som er fuldt af Visdom paa Mennesker og deres sære Veje, og som er saa fuldt af god Vilje. Lad os med god og frejdig Samvittighed, naar vi gaar sammen i Lejrgaderne, kunne synge, som der staar i Lejrens Kendingssang:

*Vi tror, vi videre vinder, om vi kan sammen staa.
Her vandrer frem i Sommersol Danmarks glade blaa!*

Runeofie

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
FRU ANNESOFIE HERMANN

Hvordan gaar en Dag i Korpslejren?

4. Maj fejrede jeg liggende paa Ryggen paa den grønne Mark, der om kort Tid skal være helt skjult af Lejrbyens mangefarvede Telte. Solskin var det, Bøgen sprang ud den Dag, bogstaveligt talt, mens vi saa paa den. Bag mig var Gærdet med smukke og morsomme Kig ind til Slottet og Parken, foran mig var den grønne Mark, hvor et Par af Lejrens kloge Overhoveder, der forstaar sig paa Landmaaling og Reguladetri, gik med deres røde Stænger og maalte Lejrpladser op paa den mystiske Maade, som almindelige dødelige ikke forstaar et Muk af — og langt borte kukkede en Gøg om Sol og Sommer — og det var just over Nørresø, hvor de, der tør gaa under 32 rislende Bruser, kan blive forfriskede og tage Solbade. Hvor er fynsk Foraar og Forsommer dejlige, og hvor har I meget at glæde jer til!

Hvor kunde jeg andet end ligge og drømme om en Dag i Korpslejren?

Hr. From Petersen, i daglig Tale kaldet Hanfromse, har lavet os den helt rigtige Lejrkendingsmelodi, som I finder først i Lejrbogen. Naar den om Morgen lyder fra Paradepladsens Mikrofons, kan det ikke være andet, end at alle maa vaagne i det mest straalende Sommerhumør og meget oplagte til at løbe ud til Morgengymnastikken i Gaderne, der bærer velkendte Navne, „Guildalsboulevard“, „Hannavej“, „Lundsgade“ o.s.v. Læg især Mærke til Nordjyderne, hvis ener-

giske Divisionschef fra Aalborg bedre end nogen ved, hvordan Teltsøvnens rystes af Kroppen!

Og saa gaar det i Trav til de plaskende Vaskepladser, skærmet mod Vind og Vejr og nyfigne Blikke, mens Køkkenholdene faar det til at syde og koge over de Hundreder af smaa Arnesteder.

Det maa være svært at spise Havregryn i Blæsevej. Da jeg var ung, spiste vi Cornflakes, som for den sommerlige Brise og danske Blæst røg fra den ene Tallerken til den anden, og trist var det da at sidde yderst og se sin gode Morgenmad hvirvle ud over Markerne.

Morgenparaden maa blive meget festlig. Jeg havde en Nat et Mareridt, hvor jeg drømte, at jeg havde sat alle Lejrdeltagerne Stævne foran Kiosken paa Trianglen! Men paa Lejrbyens Paradeplads er der ikke alene Hjerterum, men ogsaa reel Plads til alle, og et vældigt Syn maa det blive, naar alle 4000 kommer vandrende ad alle Gader for at samles om Flagstængerne, een vældig til det danske Flag, en lidt mindre til Verdensflaget, og saa iøvrigt en Flagstang til hver af de deltagende Lande. Og saa skal vi synge, saa man kan mærke, at Morgen er god, at Natten var hvilsom, og at Lysets Engel nu vandrer over de grønne Enge.

De første Dage bliver der jo sikkert nok at lave paa de mange Lejrpladser, med praktiske Foranstaltninger, smaa Hyggeopfindelser og de fine

Raffinement, der giver hver Lejrplads sit Præg og Egenart. Men snart vil det vigtigste være i Orden, og smaa og store Klumper vil frigøre sig, gaa paa Besøg i andre Gader og hos helt andre Troppe, de vil gaa i Parken ad svale Stier, og de vil gaa op til Boderne, Depotets Udsalg og Slikboden, hvis energiske Indehaver er ved at faa graa Haar i Kampen for at skaffe lidt Tungegodt til Veje til os alle. Og lidt efter lidt har man skuttet sig til Rette og føler sig hjemme, man har fundet ud af, hvem Lejrcheferne er, hvem det er, der staar for Madbjergene, hvem der regerer over alle Vandtønder og Brændselspladser, hvem der kommer kørende med vældige Hestespand, hennende alt, bringende alt, og sjovt er det at finde ud af Divisionscheferne fra andre Kanter af Landet og alle de mange andre, man ellers kun kender fra sit Blad og gennem Beretningerne om, hvad andre har oplevet andre Steder og ved andre Lejligheder.

Middagsmaden maa blive god, hvis man følger Madplanen (som vi selv gennemprøver i min Husholdning for at være sikker paa, at vi nu ogsaa kan lave Urskov- og Lejrhachis paa den rigtige Maade), og efter den er der efter Sigende saa stille i den vældige By, at man kan høre fjerne røde Køers Brølen og en enkelt Skrivemaskines ensomme Klapren fra et af Kontorerne, hvortil de flittige Lejrreportere til Lejravisen har bragt det sidste Nyt, som nu maa skrives i en Hast, før det sendes til Trykkeriet; for naturligvis har saa stor en By sin egen Avis, der fortæller Byboerne om Kævlet i Verden og Samdrægtigheden i Lejren, en Avis, der sælges som Eftermiddagsblad.

Saa lyder igen Kendingsmelodien ud over Pladsen, Eftermiddagssløvheden ryster man af sig, for nu skal man ud at opleve noget splinternyt.

Og som jeg nu ligger her og drømmer, mens de flittige Landmaalere slaar Pløkke i Jorden og raaber: „Kan du ikke se, hvor den Barak bliver smuk?“ kan jeg se de mange Klynger drage ud til allehaande Gøremaal. Der er nu de smaa energiske derhenne, der piler af Sted med Bolde og Boldtræ til Langboldkamp, hvor de skal vise et Hold fra den anden Kant af Landet, at de nok ved, hvordan man spiller Langbold der, hvor de kommer fra! Eller der er det glade, syngende Hold, som med flere Harmonikaer i Spidsen dan-

ser af Sted for at komme til Folkedanse paa den store Plæne foran Slottet. Sangerholdet er allerede begyndt paa Grønnebjerg med splinternye Kanons. En stor Gruppe paa Paradepladsen tripper af Utaalmodighed, for de skal af Sted paa Patruljeløb og kappes med Patruljer fra hele Landet, og det kommer til at staa paa Avisens Sportsside, hvem der vandt. Og saa er der et Hold med Lassoer, der siger, at de er paa Vej til Ridebanen, saa man mindst tror, at de skal ud at indfange vilde Heste og ride dem til, men det er jo bare dem, der skal ud til overordentlige Spejderfærdigheder. Men helt fra den anden Ende af Guildalsboulevarden kan man se de mange, der med Badetøjet over Skuldrene gaar ud over Markerne og ned mod Nørresø for at prøve Badeanstalten og slikke megen Solskin af det fynske og bedste.

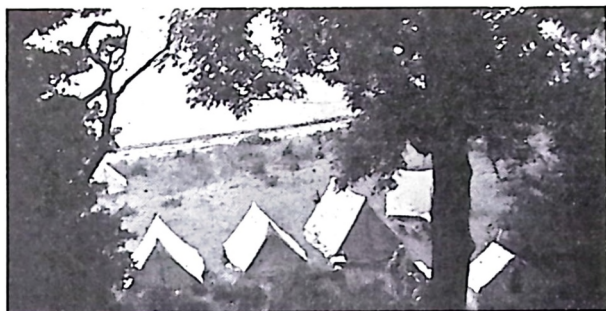
Meget kan naaes i de lange Eftermiddagstimer. Megen god og gavnlig Snak skal man ogsaa have Tid til, og det naaes altsammen. Lægen sidder ude foran sit Telt og har ingenting at lave, og rundt om hende ligger i Græsset hendes mange Sygeplejersker og Assistenten. Damerne i Boderne og Kontorerne stikker Hovederne ud og nyder Sommeren og Stilheden og Fællesskabet.

Plump! Plump! siger det i Postkasserne af mange smaa Breve hjem om alting. Bierne summer og Dagen er fuld af Sommerlyde.

Og saa er det pludselig Aftensmadtid, igen stiger Røgen fra de mange Baal, og alle, mange smaa og store Hold, kommer hjem ladet med Op-

levelser og Erfaringer, og saa gaar Snakken som en vældig Summen ud over Byen. Og maaske er det en af de Aftener, hvor vi skal have Lejrbaal, Opvasken overstaaes i en Fart, Sweaterne og de varme Bukser kommer frem, og saa vandrer de mange, mange smaa og store blaa af Sted til Parken for at finde sig en god Plads paa Skrænterne ned mod Søen og Baalet. Det bliver Aften, og Verden bliver stille, og Baalet knitrer og spejler sig i Søen, og det et godt at være mange, og dejligt at sidde stille og lade det ske.

Red.

Hallo Patruljeførere!

Der er Indbydelse til Patruljeførerlejr i Sverige.

Sveriges K. F. U. K. Scoutförbund indbyder 4 danske Patruljeførere i Alderen 15—17 Aar til Patruljeførerlejr.

Der er altsaa en Chance for 2 „blaa“ Patruljeførere.

Patruljeførerlejrene finder Sted:

a) Degernös, Värmland, d. 18.—25. Juni.

*b) Bölsö, Småland, d. 8.—15. Juli
(men det er jo Korpslejrtiden!)*

*c) Ragunda i Sädra Jämtland d. 26. Juli
—1. August.*

Ansøgninger om at komme i Betragtning sendes til Spejderchefen og maa indeholde Oplysninger om fulde Navn, Alder, Spejdertid og Grad samt om, hvilken af ovenstaaende Lejre, man ønsker at deltage i, og være ledsaget af en anbefaling fra Tropsføreren.

TANKER I ANLEDNING AF DYBBØLDAGEN

Ikke langt fra Dybbøl Banker stod en gammel Kone udenfor sit Hus. Hun havde lige hejst sit Flag med en Andagt og Glæde, som mildnede Rynkerne i hendes gamle Ansigt. Hun saa mod Syd og sagde: „Havde de dog ogsaa haft den Glæde.“ Og mens jeg sad paa Banken og hun syslede med sine Liljer og Kejserkroner, fortalte hun mig om Tiden inden Genforeningen.

Genforeningen, og det sidste Aar før den, havde jeg selv oplevet, og al dens Glæde og rød-hvide Festbrus havde jeg fornemmet med en 6-aarigs aabne og undrende Sind.

Historie er noget man enten skal opleve eller høre glade kloge Mennesker fortælle. Alt, hvad Historiebøgerne kan fortælle os, faar først Liv og Kraft, naar Ordene gives os af en menneskelig Stemme.

Ganske jævne Ord brugte hun til at fortælle om det danske Folks Kamp for at bevare alt, hvad der var Dansk. Sproget, Flaget, Sangene var Værdier, som voksede for dem som Aarene

gik og Aaget blev tungere. Børn voksede op i en lille dansk Verden i en større Tysk. Og forblev danske.

Naar man i Aarene efter Genforeningen sagde, at Sønderjyderne var stædige og genstridige, saa var det ud fra manglende Forstaaelse af den Atmosfære de i mange Aar havde levet i. Havde de ikke været stædige og genstridige, var Sønderjylland, det gamle danske Land, ikke Dansk den Dag i Dag.

Gudskelov for deres Stivsind.

Du skal læse i Kaj Munks: „Fra Vedersø til Jerusalem“, de 3 Kapitler om Sønderjylland, Side 12—26. Med stor Klogskab og Forstaaelse skildrer han det, som skabte Bitterhed hos det sønderjyske Folk, efter at Genforeningens Hurraab og Festbrus var døet hen og Indlemmelsen i Fædrelandet sket.

Det ligger før jeres Tid. Kendsgerningerne fortæller Historiebogen om, men Kaj Munk gør det menneskeligt. Kapitlerne egner sig til Højtles-

ning til et Patrulje- eller Tropsmode, og er, skønt skrevet i 1934, med Kaj Munks ejendommelige Fremsynethed som skrevet for os i Dag.

Jeg mindes en mørk Augustaften med mange blinkende Stjerner, vi sad rundt om et Lejrbaal nede ved den danske Grænse. Af og til kom en Gendarm ind i Skæret fra Baalet, det generede os ikke, vi kendte dem og de os. Men pludselig saa vi en Drengeskikkelse der, hvor Gendarmene plejede at hilse os.

Da Sangen var døet hen, bad jeg ham komme nærmere. Han kom tøvende. Vi saa en lang solbleget Dreng paa 14—15 Aar.

Netop den Aften havde vi en særlig god sluttet Stemning ved vort Baal. Alle var lydhøre og deltog i en Samtale om aldrig mere Krig.

Det var i 1934, i de Aar var det svært moderne at tale om sligt. Pacifisme, Militarisme, Afrustning og Afvæbning var Dagens Gloser og lagde sig som et Slør over det danske Folks Værnevilje.

Blot faa Meter fra os laa et andet Land, hvor alt var anderledes. Men det var en anden Historie, som vi fik at høre siden.

Her sad vi, en lille Flok Pigespejdere, og ordnede store Problemer udfra vore Spejderidealer og Tro paa Mennesker, paavirkede af den Aand, som herskede i Skolen og Hjemmene.

Da talte Drengen. Jeg husker ikke Ordene og hvorledes de faldt, men jeg husker, at han gav os et helt nyt Billede, et nyt Kendskab til en Del af vort eget Land og Folk. Han havde sit Hjem Syd for Flensborg, sin Læreplads i Aabenraa. Hans Farfar, hans Far og Onkler havde deltaget i Krigen, i Tysklands Krige.

Det havde kostet Liv og Førlighed, Sult og Savn, men ikke deres Danskhed. Tro mod det lille Land, hvoraf de var udsprungne, blev de ved med at være, og Haabet og Drømmen om en Genforening med dette holdt dem oppe Generation efter Generation.

Midt i denne Pigeflok sad en Dreng og fortalte os Historie, gav os af sin Slægts Historie, dets Liv, Kamp og Tro.

Alt, hvad vi senere saa, Slesvig By, Dannevirke, Flensborgs danske Kriegergrave, talte til os med Drengens Stemme og bekræftede alle hans Ord.

Og alt det var vort Folks forspildte

Arv. — Da vi brød op fra Baalet, gav han os alle Haanden og sagde, at Aftenen havde været en dejlig Oplevelse for ham, og da han rakte mig Haanden, laa der 2 Kr., som han bad mig bruge til „noget rart til Pigerne“.

Om han vidste, at Pengene gik til Hjælp til noget rart „til Duborgskolens Elever“, vilde han sikkert ikke tage det ilde op.

Hvor er du nu, du kernerdanske slesvigske Dreng? Der kom ogsaa for dig Tider med Pligter mod det fremmede Land, med Sult og Savn for dine kære. Men om du faldt paa din Post i Krigens første Dage, da opnaaede du alligevel at vække Følelser og nye Perspektiver hos det danske Folk, som giver det Livsoffer Mening.

Og de af dine Søstre, som kommer i vor Lejr til Sommer, maatte de møde vor Kærlighed og Forstaaelse og grænseløse Taknemlighed for alt det, vi lærte af jer og jeres 80-aarige Kamp.

5 onde Aar skulde Danmark igennem, før hele Folket forstod, at jeres Kamp ogsaa er vor Kamp.

Kampen udstrides ikke i Dag eller i Morgen, men i Dag staar I, som er ganske unge, som de, der maaske en Gang faar Lov at høste Frugterne af det, Mænd og Kvinder i Dag arbejder henimod paa begge Sider af Grænsen.

Tag imod jeres slesvigske Spejderkammerater, giv dem Troen paa Danmarks Ungdom, styrk deres Forhaabninger. — Vær vaagen overfor den Hjælp eller Haandsrækning du kan yde. Den Mur, som i de kommende Aar skal hegne Danmarks Gaard, skal bygges af smaa og store Sten, og din Sten og min Sten skal gøre Danmark stort.

Grethe Nicolaysen.

Lidt om Lejrbaalskultur

Det er saa meget længe siden, at vi sidst var mange omkring et Lejrbaal, det er saa længe siden, vi mødtes sidst — ja, ret beset har de fleste af os aldrig set hinanden, og derfor var det maa-ske bedst, om vi allerede nu paa Forhaand snakkede lidt om, hvordan vi skal fejre Aftenerne i hinandens Selskab til Sommer.

5 Aftener skal vi tænde store Baal, hvor vi alle, store og smaa, gamle og meget unge skal samles paa en Skraaning i Brahe-Trolleborgs Park, mens Solen gaar ned bag Slottet.

Men vi bliver jo mange, saa mange som vi aldrig før har været samlet paa de fynske Marker, og skal vi have det rigtige ud af Aftenernes Samvær, saa maa vi alle gøre os Umage for at give vort lille Bidrag dertil. Nej, desværre ikke, som vi er vant til det fra Troppens og Patruljens Aftenild, hvor hver giver sit til Bedste i Form af en lille Sang, et Vers, der ligger godt paa Tungen eller en lille Optræden. Naar vi er saa mange, kan vi ikke alle komme til at optræde, men vi *kan allesammen synge*. Og vi *skal* allesammen synge, men det skulde jo ogsaa gerne lyde godt, og det kan det kun, om I er saa frigjorte af jeres Sangbøger eller med andre Ord kan saa mange af Sangene udenad, at I med Blikket kan følge den, der dirigerer Sangen. Det er meget vigtigt, for ellers bliver alle Sangene til en Slags disharmoniske Canons eller kommer til at lyde som et oprørt Hav i dets Brusen.

I kommer jo som sagt ikke alle til at optræde ved Lejrbaalene, men mange kommer jo dog til det; og maaske synes vi, at de synger dejligt, eller at de netop læser smukt det Digt, som vi gerne vil høre nu, men et Lejrbaal selv i saa stor en Stil som dem, vi snart skal tænde med hinanden, er jo ikke en Variété, og til Lejrbaal *klapper* man ikke, selv om man synes, man har oplevet noget gevaldigt, og man hujer heller ikke, for det kan Baalets gode Aander ikke fordrage, og Aftenerne er alt for smukke til at sønderflænges af Indianerhyl, der hører en anden Verdensdel og Epoke til.

Og saa er der een Ting til. Nej, der er forresten tre. Den første er, at I skal møde præcis paa Lejrbaalspladsen; saa snart Lejrchefen er kommet, begynder Lejrbaalene, og det er ube-

hageligt at have altfor megen Trippen og Skutten sig til Rette efter den Tid. Ligeledes gaar man hurtigt hjem til Lejren efter Lejrbaalstid og beviser ogsaa derigennem, at man har Lejr- og Lejrbaalskultur. Endelig maa vi gøre os Umage for at være saa stille som muligt paa Baalpladsen, altsaa lige med Undtagelse af, naar vi synger og nynner og fløjter i Kor, for hvis alle 4000 sidder og smasker Baandlakrits, knækker smaa Pinde mellem Fingrene og leger med deres Sangbøger vil det, trods Mikrofonanlæg, blive svært for de optrædende at tale saa højt eller synge saa jublende, at det overdøver den vældige Symfoni af Smaalyde.

Nu beder jeg jer alle læse dette nøje og snakke om det indbyrdes, saa I ikke glemmer det, for jeg har saa meget andet at fortælle jer i Parken om et Par Maaneder, at jeg nødig vil spilde den gode og flammebelyste Tid med at fortælle smaa kulturelle Selvfølgeligheder!

Paa glædeligt Gensyn!

Annesofie.

En Stilling som

Korpssekretær

bliver ledig paa Korpskontoret i Odense fra 1. Oktober 1946 og ønskes besat med en Spejder eller Forer over 20 Aar, som er vant til Maskinskrivning og almindeligt Kontorarbejde. Løn ca. 300 Kr. efter Alder og Kvalifikationer.

Ansøgning bedes sendt til Spejderchefen.

At vi søger ny Korpssekretær, betyder heldigvis ikke, at de nuværende Sekretærer forlader os, men vi haaber paa, at Bo næste Vinter skal virke som Rejsesekretær.

En Polenstur

Det er lige før Paaske, jeg sidder paa Kontoret og glæder mig til en rolig Paaske, hvor jeg intet skal bestille — bare hvile mig, og saa ringe Telefonen. Det er fra Røde Kors, og de spørger mig, om jeg kan tage til Polen i Paasken og hente Børn. Borte er al Træthed og Drømmen om Hvile og jeg svarer glad „ja Tak“ og pakker Rygsækken.

Vi startede fra København Skærtorsdag Kl. 18 med S/S „M. G. Melchior“. Sammen med os var der 400 Flygninge i alle Aldre, der skulde hjem til Polen. Det var et gribende Syn, da vi sejlede ind i Gdynias Havn (en ny Havn, den gamle havde Tyskerne ødelagt). Saa snart vi havde lagt til, kom en polsk Minister om Bord og talte til Flygtningene, han sagde: „De fleste af jer har levet flere Aar tvunget i Arbejdslejre, nu er I hjemme, og der venter jer et haardt Arbejde — men I arbejder for jert eget Land, og I er med til at bygge Polen op.“ Og saa raabte de leve Danmark, leve Polen, og saa sang de den polske Nationalsang, medens Taarerne løb baade dem og os ned ad Kinderne. Da Flygtningene gik fra Borde, maatte vi trykke et Par Hundrede Hænder og modtage deres Tak til Danmark. „Farvel, gute Denmark“. Vi havde ikke megen Tid til at se Polen, for Børnene skulde indskibes i Løbet af Dagen, men vi saa den danske Station i Wrzeszcz og Gdynia og Gdansk (Danzig). Og hvilket Syn — stakkels Polakker — Gdynia var slem, men Gdansk var det tristeste Syn, jeg endnu har set, og jeg har endda været baade i Hamburg, Kiel og Bremen; hele Byen var en Ruinhob, ikke et helt Hus — aah, hvor er det meningsløst og trist. Vi var af Bilen for at se paa et Mindesmærke, og der kom Polakkerne hen og takkede os, fordi vi hjalp dem. Alle kendte det danske Flag (det gjorde de ikke i 1939), og man kan ikke lade være med at føle sig lidt stolt, fordi man er dansk.

Da vi kom tilbage til Gdynia, var „vore Børn“ an-

kommet, og vi fik vort Hold udleveret. Vi var 2 — 1 Mand og 1 Kvinde — om 18 Børn. Og saa skulde vi til at lære Navne — det var svært, prov bare om I kan sige Leszczynska eller Biznzczenska — jeg kan ikke. Det var morsomt at se, hvor høflige og stille disse Børn var. De var rene og pæne i Tojet, og de havde alle Sæbe. Det viste sig, at de havde faaet dette (baade Toj og Sæbe) af UNRRA. Polakkerne er Katolikker, og før hvert Maaltid og før de sov, laa de paa Knæ og bad i Kor.

Og vil I tro, allerede første Aften, da de 99 Børn var lagt paa Madrasserne og pakket ind, sov de. Det har jeg aldrig oplevet før. Næste Morgen var Paaskemorgen og de store Piger dækkede fine Borde med Papirsservietter, smaa Lam, Æg og velsignet Brød. Det var gjort saa fint med meget smaa Midler. Dagen gik ellers med Sang — Leg — Maaltider — og Søsye. Vi havde 20 søsye paa een Gang, men vi var lykkelige over, at de 79 klarede sig, og at vi selv ogsaa kom godt over Søen. Mandag Morgen naaede vi København, og Røde Kors kørte os ud til Øresundsgade Skole, hvor vi skulde tilbringe et Døgn. Der stod et Klaver, og I kan tro, Børnene kunde spille paa det, og de andre dansede — jeg fik skam ogsaa lært at danse polsk. Mandag Eftermiddag fik vi en dejlig Overraskelse. Københavns Politi holdt for Døren med 2 store Salatfade, og nu kørte de os til Eremitagesletten, hvor vi legede et Par Timer, og saa kørte de os hjem igen. Den Aften kneb det med at faa Ro paa Sovesalen, der var saa meget der skulde tales om, og der var sidst stille paa Pigernes Sovesal.

Næste Morgen tog vi 3 store Busser og kørte til Karsemosegaard ved Liseleje, og der skal Børnene være i 3 Maaneder. De fik nogle dejlige Værelser til 6—8 Stykker, og I kan vel tænke jer, at det var spændende at se, om man kom paa samme Værelse som sin bedste Veninde, eller om lille Bror kom sammen med store Bror — og jeg kan trøste jer med, at det kom de.

Saa var vor Opgave endt, tilbage var der kun Afskeden. Vi havde kun haft Børnene i 3 Døgn, og vi var alligevel kommet til at holde af dem, saa vi sagde Farvel med en Klump i Halsen. Og det blev en rigtig polsk Afsked, Pigerne kyssede os paa Kinden og Drengene bukkede ærbødigt og kyssede os paa Haanden.

Aah, bare de 3 Maaneder nu maa give disse Børn et Fond af Sundhed og Kræfter, saa deres smaa, tynde Kroppe kan blive buttede og brune, og gid de aldrig mere maa opleve en Krig eller sulte mere.

Vi var i København den 23. April Kl. 18,15, og Kl. 19 var jeg til Sct. Georgsparade, og jeg kan fortælle jer, at man kan se Forskel paa danske og polske Børn — de polske bærer tydelige Spor af at have sultet.

Det var 5 strenge, men lykkelige Dage.

Ellinor.

I de Naturen . . .

*Hvor er det tit, man hører Folk
beklage sig over vort Klima, som
beskyldes for at være for koldt,
for blæsende, for ustadigt og me-
get andet slemt. Men jeg ved, at
I Spejdere er saa meget Friluftss-
mennesker, at I elsker Danmark,
som det er, med dets Aarstiders
Skiften og med dets Sol, Blæst og
Regn.*

Mindes du ikke Foraaret i Aar? I den vinterstille Skov, hvor Økseklang næsten var eneste Toner, der hørtes, begyndte smaa, spæde Fløjt at kunne opfattes. Sangen tog til i Styrke og blev til en jublende Hyldest til Vaaren. Denne Foraarets Fuglesang er nøjagtig som den tidlige Sommermorgens vaagnende Fuglestemmer. Du har nok været paa Nattur og der haft den skønne Oplevelse at høre Naturen vaagne op og hilse den ny Dag Velkommen. De første svage Lyde er næsten uvirkelige. Er det virkelig Fuglestemmer denne svage fjerne melodiske Kalden? Jo, nu er du helt sikker i din Sag. Det er Fuglene. Stemmerne tager til, og nu hører du mange af de kendte Fugle imellem. Stærkere og stærkere lyder Fuglenes god Morgen. Det stiger til et Brus af Stemmer. Netop saadan virkede det, da Fuglene en efter en vendte tilbage og begyndte at lade deres Struber forkynde Vaar over Danmark. Og Skovbunden vaagnede op og udsendte sin herlige Lugt af Muld og Blomster i Forening. Bøgen foldede sine lyse, sarte Blade ud af Knopskellenes Kræmmerhuse. Mange smaa Bogetræer fik i Aar en Huskekage af den farlige Nattefrost. Det var nu ogsaa letsindigt at springe ud næsten en hel Uge før normalt. Saa maa man jo bøde med et Par brune, hængende frosne Skud. Det var nu ogsaa uheldigt, at det netop skulde være saa klart i Vejret lige i de Dage, de sprang ud. Derved faar Frosten en større Chance, naar der ingen Skyer er til at forhindre Udstraalingen. Og saa er der alt Foraarsarbejdet paa Markerne med Harvning og Tilsaaning — alt dette og meget meget mere hører med til Foraaret i Danmark.

Og saa kom Sommeren med sin sydlandske Frodighed. Grøftekanten langs Landevejen bugner i grønne, blaa og gule Farver. Den lysblaa Slangehoved spiller i Solen med sine mangfoldige rødlige Grifler. Du kan nok kende den fra Oksetunge, som har faaet sit Navn paa Grund af sine ru Blade, der bringer Tanken hen paa Koens sandpapiragtige Tunge. Oksetungens Blomster er dybt blaa, og den har ikke Slangehovedes mange Grifler. Grøftekantens Graaspurv, den lille, beskedne, hvide Røllike, staar et enkelt Sted og er næsten helt rød. Det er en noget frimodig

Optræden, men det hjælper ikke, at den forsøger paa at narre os paa den Maade. Den er ikke til at tage Fejl af endda. Saa er der de drilske gule Blomster. Det er Mælkebøtte, Høgeurter, Horst og maaske Kongepen. De er svære at kende fra hinanden, det indrømmer jeg. Men Mælkebøtten kender du i hvert Fald og maaske ogsaa haaret Høgeurt — den gule Blomst, som er lidt mindre end Mælkebøtten, og hvis hvidfildede, laadne Blade sidder tæt samlet i en Roset ved Jorden. Det er varmt og skönt i vor Sommer uden at være for varmt, saa man mister ikke Trangen til at foretage sig noget — tage paa Ture eller til Stranden eller meget andet herligt.

Og naar vi saa er naaet hen paa Sensommeren, er vi saa ikke ogsaa lykkelige for den. Det var skönt med de lyse Nætter, men det er ogsaa stemningsfuldt, naar vi i Tusmørket ser Flagermusenes tilsyneladende saa halsbrækkende Leg gaa hen over Soerne. Det er endnu aldrig haardt, de støder sammen, og det er heller aldrig sket, at nogen Dreng har kunnet ramme dem med en Sten, selvom de er stroget lige hen over Hovedet paa ham. Saa sikre Piloter har end ikke Royal Air Force. Flagermusene er forsvundet i Mørket lige saa sporløst som de kom. Det er ogsaa meget mørkt nu. Men hvor det virker hyggeligt efter den lyse Sommer at sidde i Mørket og sludre en Stund i de endnu ikke saa kolde Aftener.

Og Efteraaret kommer med de høje, klare Dage. Ingen Aarstid virker saa afklaret som Efteraaret — alt er ligesom lutret i den rene, stærke Luft. Senere paa Efteraaret gaar Stormene. Bladene piskes af Træerne, de hvide Bølger hvæser ad os, og Regnen pisker os i Ansigtet. Paa denne Aarstid er Danmark mest storladet. Det er barskt at være ude; man forstaar, at Landet har kunnet fostre de gæve, gamle Vikinger.

Saa kommer Vinteren og med den forhaabentlig Sneen. Landskabet fremtræder helt nyt og overraskende, og Vintersportslivet er pragtfuldt. Ogsaa Naturen ønsker Sneen til at beskytte Planterne mod den farlige Barfrost.

Det var nogle faa Bemærkninger om Aarstiderne. Jeg har ikke kunnet lade være med at skrive lidt om det, fordi

jeg forleden horte en hel Togkupé af ellers fornuftige Mennesker jamre sig i høje Toner over Vejr og Aarstider i Danmark. Jeg synes det er saa skændigt uretfærdigt. Jeg tror ikke, der er noget Land, der har et skønnere og mere varierende Klima end vi. Med nogen Ret kan man sige, her er for faa Bjerge og Skove, for meget opdyrket Land og for mange Cementveje, men Klimaet og hvad dertil hører er dog netop noget af det, der gør, at vi holder saa meget af Danmark.

Vi talte før om, at Sommeren herhjemme ikke var for varm. Dog kender vi alle den særlige Stemning, der ved Middagstid sænker sig over alt levende — navnlig paa Landet. Efter en haard Arbejdsformiddag staar nu alt stille. Luften flimrer af Varme, endnu hænger Lyden af de tunge Hestes Slag mod Brostenene i Luften og bringer Mindet om deres eftertænkssomme Maade at drikke Vand paa med sig. Nu er de i Stald. Man hører den hule Rumlen fra deres Gumlen og et enkelt Dron fra et Spark mod Baasens Stolpe. I bløde Bølger kommer Skyer af Dufte fra den store Lindeallé strygende, Luften summer af Bier. Netop i saadan et bagende Vejr, gør Planterne ligesom Karlene paa Gaarden — de tager sig en Middagslur, lukker Spalteaabningerne. Den vedholdende stærke Sol kan blive meget skadelig — se paa Græsmarkerne i en steghed Sommerperiode, se hvor brunt og afsvedent det bliver. Og se paa Planterne i din Have, se hvordan de før saa sunde struttende Stængler bliver bløde og slappe. Det er tydeligt de ikke kan lide den direkte Sol. I den stærke Solvarme fordamper de en Masse Vand, og derfor er det de saftspændte Stængler bliver bløde, og Græsset visner. Her, som saa mange andre Steder, gælder Loven, om den gyldne Middelvej. Planten kan jo heller ikke trives i Mørke. Den behøver Lys for at faa Energi til at optage Kultveilte fra Luften. Den optager denne Kultveilte gennem nogle dertil indrettede Aabninger — Spalteaabningerne. Disse Spalteaabninger lukker sig automatisk i Mørke og Tørke. Planterne kan altsaa ikke optage Kulstof (i Form af Kultveilte), naar der ingen Lys er, eller hvis der er saa meget, at Planten frygter at fordampe for meget Vand ud gennem Spalteaabningerne, som da lukkes. Nu kunde du spørge, hvad betyder nu al den Snak om Plantens Kulstofnæring fra Luften, den har jo sin Rod og kan vel leve af, hvad den faar herfra, men det kan du tro, den ikke kan. Et stort Bøgetræ optager 99 pCt. af sin Næring fra Luften og kun 1 pCt. fra Jorden. Fra Jorden faar Plantevæksten Vand og en Mængde Næringsstoffer. Der er 15 Grundstoffer, Planten nødvendigvis maa have for at leve. Den skal kun have ubetydelige Mængder af hver, men de er absolut nødvendige. Jern, Kalk, Kobber, Kvælstof og Zink hører til disse femten. Du tror maaske ikke, vi har Kobber, Jern og Zink i Jorden. Vi har da ikke som Svenskerne nogen Slags Udvinning, mener du. Nej, men vi har dem alligevel, de er bare ikke i sammehængende Lag, der kan udnyttes i Industrien, men de er der, og det er godt, ellers havde vi ingen Planter og intet Korn, og hvordan skulde det saa gaa os? Men der kan jo være mere eller mindre af de enkelte Stoffer de forskellige Steder. Man kan se paa Planterne, om de synes, der er for lidt af nogen af de livsvigtige Stoffer. Er der for lidt Kvælstof bliver Planterne gule i

Stedet for at være friskgrønne, og er der for Eksempel for lidt tilgængelig Kalk, faar Planterne flossede Bladrande og hvide Striber paa Bladene — desuden en daarlig Vækst.

Planterne optager altsaa gennem Roden Vand og Næringsstoffer, og gennem Bladene en Mængde Kvælstof fra Luften. Stofferne fra Jorden føres gennem Ledningsstregene i Stænglen (Stammen, hvis det er et Træ) op til Bladene og mødes her med Kulstoffet. Bladene er Planternes Værksted. Af alle de Stoffer, dette Værksted faar tilført, laver de en Blanding og sender dem ud ad særlige Ledningsbaner til enhver Del af Planten til fortsat Trivsel og yderligere Vækst.

Tænk lidt paa alt dette, naar du gaar ude i Naturen. Læg Mærke til om Kornmarker og Græsmarker, du passerer, ser ud til at trives vel. Med lidt Øvelse kommer du efterhaanden til at tænke paa plantevis, saadan at du, uden at gøre dig Grunden helt klar, faar et sikkert Instinkt for, at den Mark trænger til Kalk, den unge Gran-kultur der har lidt af Tørke, mens den ved Siden af trænger til Kvælstof. Det er det, man egentlig forstaar ved Kendskab til Naturen — dette, at man tænker og foler som den.

Paul Holbek.

Korpsturneringen

Hvem skal udkæmpe den store Dyst?

Det var drilagtigt — men de vaadeste og koldeste Dage og Nætter i det ellers saa smukke Foraar oprandt i Store Bededagsferien. Tusinder og atter Tusinder af vaade Pigespejdere turnerede — men at overvinde de Vanskeligheder, Regnen og ublide Kaar skaber, er ogsaa en Træning, og det er godt at være forberedt paa alt, naar det sidste Slag skal slaas.

Hvem vandt? Hvem mødes til Turnering? Som bekendt har Divisioner med over 7 Troppe Lov til at sende to Turneringshold til Brahe-Trolleborg, og saaledes ser Deltagerlisten ud:

Aarhus Division		7. Aarhus og 4. Aarhus
Amager	„	Sønderbro
Antvorskov	„	Slagelse og Næstved
Blaavand	„	3. Esbjerg og Ølgod
Bornholm	„	Vestermarie
Djursland	„	Grenaa og Hornslet
Dybbøl	„	Sønderborg og 1. Aabenraa
Frederiksberg Division	...	2. København
Frederiksborg	„	Helsingør og Hillerød
Gefion Division		Køge
Godthaab	„	Brønshøj
Hede	„	Struer og Lemvig
Himmelbjerg Division	...	Skanderborg og 3. Silkeborg
Hellerup Division		Øregaard
Hroar	„	Ringsted og Taastrup
Limfjord	„	3. Thisted
Loll.-Falster Division	...	Maribo og Sakskøbing
Lyngby Division		1. Lyngby
Marsk	„	Tønder
Midtjydske	„	Lind
Mølleaa	„	Holte
Nørrejydske Division	...	Skørping og 7. Aalborg
Olaf Rye Division		Vejle og Kolding B
Reventlow	„	Ring og Svendborg
Sct. Jørgen	„	Meiserne
Sct. Knud	„	3. Odense og 1. Odense
Skamlingsbanken Div.	...	Rødning
Tjele Division		2. Randers og 2. Viborg
Vendelbo	„	2. Hjørring
Vildgæssene	„	
Østerbro	„	Jeanne d'Arc og Absalon
Østjydske	„	Horsens

Til de Troppe, der vandt Divisionsturneringen, er der sendt et Brev fra Korpskontoret, men alle I andre er selvfølgelig ogsaa spændte paa at høre lidt om Korpsturneringen — men nej, der gives heller ikke jer Forhaandsbesked om, hvad der skal turneres i. Det eneste, der meddeles er, hvad Holdet skal medbringe, og saa er der Reglen for Holdets Sammensætning, der lyder saaledes:

Turneringsholdet bestaar af 6 Deltagere. Holdets samlede Alder maa pr. 1. Juli 1946 ikke overstige 87 Aar. Ingen Deltager maa være fyldt 17 Aar den 1. Juli.

Turneringsholdet maa udtages blandt Troppens Medlemmer, uanset om de er Patruljeførere eller menige Spejdere.

Det er ikke tilladt at sende Suppleanter med.

Blandt de 6 udnævnes een til at være Leder af Holdet.

Det kan jo hände, at en vindende Tropp ikke er i Stand til at stille et Hold, der opfylder disse Betingelser. I et saadant Tilfælde maa Divisionen udvælge en anden Tropp til at stille Turneringshold.

Korpsturnering! — Korpsturnering!!! Hvor bliver det spændende, og jeg glæder mig til at se jer alle sammen.

Spejderchefen.

*

Til Lykke!

Grete Terkelsen og Inger Schmidt fra 1. Lyngby.

Grete Terkelsen, Bodil Aggesø og Jytte Holst, alle fra 1. Lyngby. Grete Jensen fra Spejderskolen. Aase Nielsen fra Korinth.

Grete Terkelsen, Bodil Aggesø, Lis Josephsen, alle fra 1. Lyngby. Ane Mødren, Ether Høysberg Sørensen og Else Jensen, alle fra Lemvig.

Speciel Hilsen og Lykønskning til Grete Terkelsen!

*

Postbox

En 18-aarig Pigespejder fra Bryssel, Sprog engelsk eller fransk. En fransk Pigespejder, 17 Aar. Mange nye hollandske i alle Aldre. U. S. A. paa 11 og 12 Aar.

Et herligt Troppsbrev fra Amerika med Fotografier.

Fromse.

Bladtrolden er vis paa, at Redaktoren bliver flinkere til at faa alle nye Riddere, 1 Kl. Spejdere og Patruljeførere med efter Sommerferien, for der har meldt sig en kvik, intelligent, opvakt, all-round Spejder til at hjælpe hende!

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR

I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

Nyheder i Korpslejren

Lejrsangbog med Lejrens Melodier Kr. 0,40

Bæltespade i Kobber med Lejrmotivet .. Kr. 1,00

Speciel Træspejder fra Korpslejren Kr. 2,00

Desuden bliver der Brevpapir, Postkort
med Lejrmotiv

PIGESPEJDERDEPOTET

LUNDSGADE 6 - KØBENHAVN Ø

Fra et Tropsblad

Jeg skriver om hende, der skræller Kartoffler,
om hende, der tørrer af,
om hende, der tommer Spanden.
Min Sang er en Hyldest
til hende, der bare gør Arbejdet.
Hende, der finder ud af, hvad der skal gores,
hende, der ser efter, hvad der mangler,
og saa henter det,
hende, der tommer en Askeskuffe og henter Brænde,
hende, der altsaa — bare gør det.
Man har ikke Indtryk af, at hun har travlt.
Hun gør ikke saa megen Blæst af det,
derfor bliver hun tit overset
og ikke altid paaskønnet efter Fortjeneste.
Men hun maser bare paa alligevel.
Hun er ikke færdig, før Døren er lukket
og det sidste og glemte i Orden.
Hun holder maaske et lille Pusterum i Travlheden
mellem de mange Ting,
imens hun overser sin Slagmark,
lægger sin Plan
og ta'r sin Beslutning.
Mens hun hviler misunder jeg hende,
for hun hviler ovenpaa velgjort Arbejde,
og idet hun indstiller sig paa et nyt,
og hun kan ikke forstyrres,
for bli'r der sendt Bud efter hende,
er hun i Sving med det samme,
for at hjælpe de trætte,
og de trætte er de smaa,
og saa de, der har fartet rundt
uden at faa lavet saa meget.
Hun er ikke den,
der sidst faar pakket sine Sager sammen,
hun har Masser af Bagage, aldrig for meget
og altid Plads for mere.
Min Sang handler om hende,
der er Kammerat.
Hun arbejder for Helheden,
hun yder efter Evne,
om det er meget eller lidt er underordnet.
Sommetider er hun fiks,
saa kan hun lave Underværker,
sommetider er hun sjov, og saa maa vi le,
sommetider er hun utilfreds,
og saa er det med Grund.
Hun er energisk,
ikke udfordrende, men afdæmpet,
hun er hyggelig,
fordi hun er i Ligevægt
paa Grund af sin gode Samvittighed.
Hun er rar af Natur,
hun er omgængelig,
hvis man ikke selv er slap.
Hun er brillant,
og vi ser op til hende,
men det maa vi ikke for hende.
Hun er *helt rigtig*.
Hun er *sjælden*.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til: „Pigespejderne“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar
EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 22. Juni 1946